

Ráno voní deštěm.

Místností prostupuje pach mokrého kamene a zorané hlíny; vzduch je vlhký a zemitý. Zhluboka se nadechnu, po špičkách přejdu k oknu a přitisknu nos na studený povrch. Cítím, jak se sklo mým dechem zamlžuje. Zavřu oči a poslouchám jemné pleskání ve větru. Kapky deště mi připomínají, že mraky mají srdce. Že ho mám i já.

Vždycky uvažuji nad kapkami deště.

Přemýšlím, jak padají dolů, zakopávají o svá vlastní chodidla, lámou si nohy, a když se řinou z oblohy ke svému nejistému konci, zapomínají si padáky. Jako by si někdo nad zemí vyprazdňoval kapsy a nezajímal se o to, kam jejich obsah vypadne, nezajímal se o to, že se dešťové kapky při dopadu na zem protrhnou, že se při dopadu na podlahu roztrhají, že lidé proklínají dny, kdy se kapky opováží zatukat na jejich dveře.

Jsem kapka deště.

~~Moji rodiče mě vyhodili ze svých kapes a nechali mě vypařit se na betonové podlaze.~~

Z okna vidím, že nejsme daleko od hor a rozhodně jsme blízko vody, ale v těchto dnech je všechno blízko vody. Vůbec nevím, na které světové straně se nacházíme. Kterým směrem se díváme. Mžourám do ranního světla. Někdo popadl slunce a přišpendlil ho k obloze. Každý den ale visí o kousek níž než předchozího dne. Je jako nedbalý rodič, který vás zná jen napůl. Nikdy nevidí, jak jeho nepřítomnost lidi mění. Jak odlišní jsme ve tmě.

Nenadálý šelest oznamuje, že se můj spoluvězeň probudil.

Otočím se, jako by mě znovu chytili, jak kradu jídlo. Stalo se to jenom jednou, ale i když jsem tvrdila, že to nebylo pro mě, rodiče mi nevěřili. Vysvětlila jsem jim, že jsem chtěla nakrmit toulavé kočky z okolí, ale nedokázali uvěřit, že bych mohla být natolik lidská a chtěla se starat o zvířata. Já ne. Ani ~~nie takového~~ nikdo takový jako já. A pak už mi nevěřili nic, co jsem kdy řekla. A právě proto jsem tady.

Spoluvězeň mě pozoruje.

Usnul úplně oblečený. Má na sobě tmavě modré tričko a khaliki kalhoty s kapsami, nacpané do vysokých naleštěných černých bot.

Já mám na sobě bavlněné oblečení a ve tváři mě zdobí rumělec.

Očima přejíždí mou siluetu a ten nepatrný pohyb způsobuje, že mi srdce buší jako splašené. Chytám růžové okvětní plátky, které mi padají z tváří, poletují kolem mého těla a pokrývají mě něčím, co vnímám jako nedostatek odvahy.

Přestaň se na mě dívat, mám chuť zakřičet.

Přestaň mě svýma očima osahávat a dej ruce pryč a prosím, prosím, prosím –

„Jak se jmenuješ?“ nakloní hlavu, jako by se chystal popřít gravitaci.

Jsem uvězněná v čase. Mrknu a zadržím dech.

Pohne se a oči se mi roztrhají na tisíc kousků, které se odrážejí po celé místnosti a zachycují milion obrázků; milion okamžiků zároveň. Mihotající se obrázky vybledlé časem, zmražené myšlenky vrací se vznášející v mrtvém prostoru, smršť vzpomínek, které se mi zakusují do duše. ~~Připomíná mi někoho, koho jsem znala.~~

Jeden ostrý nádech a otřeseně se vracím do reality.

~~Žádné další sny za denního světla.~~

„Proč jsi tady?“ ptám se praskliny v betonové zdi. Ve 4 zdech, na nichž se střídá tisíc odstínů šedé, je přesně 14 prasklin. Podlaha i strop jsou z kamene. Rámy postelí někdo jen tak halabala sestavil ze starých vodovodních trubek. Malý čtverec okna je z příliš silného skla a nedá se rozbít. Moje naděje se vyčerpala. Oči mě bolí soustředěním. Prstem kreslím línou cestičku po studené podlaze.

Sedím na zemi, kde je cítit led a kov a hlína. Spoluvězeň sedí naproti mně, s nohama složenýma pod sebou, s přehnaně naleštěnými botami.

„Ty se mě bojíš.“ Jeho hlas nemá žádný tvar.

Prsty zatínám v pěst. „Spíš se bojím, že nemáš pravdu.“

Možná lžu, ale to není jeho věc.

Odfrkne a ten zvuk rezonuje v mrtvém tichu mezi námi. Ne-zvednu hlavu. Nesetkám se s jeho očima, kterými upřeně civím směrem. Ochutnám zatuchlý, vyčerpáný kyslík a povzdechnu si. Hrdlo mám stažené něčím, co znám, něčím, co jsem se naučila polykat.

Dvoje zatukání na dveře a moje pocity už jsou zase v pozoru.

Okamžitě se napřímí.

„Nikdo tam není,“ poznamenám. „To je jenom snídaně.“ Snědla jsem už 264 snídaní a pořád ještě nevím, z čeho je připravují. Páchne to jako sud chemikálií; vypadá to jako beztvará hrouda a chutná to přílišně. Někdy je to přeslazené, jindy přesolené, pokaždé odporné. Většinou jsem ale tak vyhladovělá, že si ani nevšímnu rozdílu.

Slyším, jak na vteřinu zaváhá, a pak vyskočí ke dveřím. Otevře malou šterbinu a vyhlíží do světa, který přestal existovat.

„Do hajzlu!“ Vztekle mrští tác zpátky do otvoru a utírá si dlaň do trička. „Do hajzlu, do hajzlu!“ Ohýbá prsty, svírá je v pěst a zatíná zuby. Spálil si ruku. Varovala bych ho, kdyby mě poslouchal.

„Než se dotkneš tácu, měl bys počkat aspoň tři minuty,“ ozna-

muju zdi. Nedívám se na vybledlé jizvy, na známky popálenin, které hyzdí mé malé dlaně. Nikdo mě nenaučil vyvarovat se jich. „Myslím, že to dělají schválně,“ doplním tiše.

„No ne, ty se mnou dnes mluvíš?“ Je vzteky bez sebe. V očích se mu zablýskne a odvrátí pohled. Uvědomuju si, že se cítí pořádně trapně. Je to tvrdý chlapík. Příliš tvrdý, než aby mohl dělat hloupé chyby před nějakou holkou. Příliš tvrdý, než aby ukázal bolest.

Stisknu rty k sobě a hledím na čtvereček skla, který nazývají oknem. Mnoho zvířat už tam nezůstalo, ale slýchala jsem příběhy o ptácích, kteří létali. Možná jednoho dne nějakého spatřím. Ty příběhy jsou tak fantastické, že se jim dá jen stěží uvěřit, ale skutečně jsem zaslechla od více než jednoho člověka, že v několika minulých letech viděli létat ptáky. A tak z okna nespouštím oči.

Dnes uvidím ptáka. Bude bílý a na hlavě bude mít korunku ze zlatých pírtek. Bude létat. Dnes uvidím ptáka. Bude bílý a na hlavě bude mít korunku ze zlatých pírtek. Bude létat. Dnes...

Jeho ruka.

Na mně.

2 nehty

2 prsty mi lehce přejedou po látkou zakrytých ramenou a všechny svaly, všechny šlachy v mém těle se napínají a stahují do uzlů, které mi svírají páteř. Zůstávám v naprostém klidu. Ani se nehnu. Nedýchám. Možná že když už se nikdy nepohnu, tenhle pocit přetrvá navěky.

~~Už 264 dní se mě nikdo nedotkl.~~

Někdy mám dojem, že mi samota v mém nitru roztrhá kůži, a někdy si nejsem jistá, zda pláč či křik nebo hysterický smích vůbec něco vyřeší. Někdy se tak zoufale toužím dotýkat, vnímat, jak se někdo dotýká mě, a *cítit*, až jsem si téměř jistá, že spadnu z útesu do jiného světa, kde mě nikdo nebude moci najít.

Nepřipadá mi to nemožné.

Křičela jsem už celé roky a nikdo mě nikdy neslyšel.

„Nemáš hlad?“ Jeho hlas je teď trochu hlubší, trochu ustanější.

~~Už 264 dní umírám hladu.~~ „Ne.“ To slovo, které mi uniká ze rtů, zní slaběji než zlomený dech a já se otáčím a neměla bych, ale otáčím se a vidím, že mě pozoruje. Studuje mě. Rty má nepatrně otevřené, ruce mu visí podél těla, řasami zmateně mrká.

Něco mi uštedří ránu do břicha.

Jeho oči. Něco s jeho očima.

~~To není on, to není on, to není on, to není on, to není on.~~

Uzavírám se před světem. Zamykám se. Vší silou otáčím klíčem.

Černota mě pohřbívá ve svých záhybech.

„Hej –“

Násilím otevřu oči. Dvě roztráštěná okna mi plní ústa sklem.

„Co je?“ Marně se snaží mluvit bezvýrazně, zbytečně se pokouší mluvit apaticky.

~~Nic.~~

Soustředím se na průhledný čtverec, který mě dělí od svobody. Mám sto chutí tenhle betonový svět rozmlátit napadř. Chci být větší, lepší, silnější.

~~Chci být naštvaná, naštvaná, naštvaná.~~

Chci být ptákem, který uletí.

„Co to píšeš?“ Spoluvězeň opět promluví.

~~Tahle slova jsou zvrátky.~~

~~Tohle ubohé pero je můj jícen.~~

~~Tenhle cár papíru je moje záchodová mísa.~~

„Proč mi neodpovíš?“ Je příliš blízko, příliš blízko, příliš blízko.

Nikdo nikdy není dost blízko.

Nasaju vzduch a počkám, až odejde pryč, jako všichni ostatní

v mém životě. Oči upírám na okno a na příslib toho, co by mohlo být. Příslib něčeho většího, něčeho významnějšího, něčeho, čím by se dalo odůvodnit šílenství, jež se mi hromadí v kostech, něčeho, čím by se dala vysvětlit moje neschopnost něco udělat, aniž bych přitom všechno zničila. Dnes uvidím ptáka. Bude bílý a na hlavě bude mít korunku ze zlatých pírek. Bude létat. Dnes uvidím ptáka. Bude –

„Hej –“

„Nesmíš se mě dotýkat,“ zašeptám. Neřeknu mu, že lžu. Nikdy mu neřeknu, že se mě může dotýkat. Chci mu říct, dotkni se mě, prosím.

Když se mě lidé dotknou, něco se stane. Něco divného. Něco špatného.

Něco smrtícího.

Už si nevzpomínám na teplo nějakého objetí. Paže mi zmrzly osamělostí, které nelze uniknout. Moje vlastní matka mě nemohla držet v náručí. Můj otec mi nemohl zahřát ledové ruce. Žiju ve světě ničeho.

Ahoj.

Světě.

Zapomeneš na mě.

Ťuk, ťuk.

Spoluvězeň vyskakuje na nohy.

Je čas se jít osprchovat.